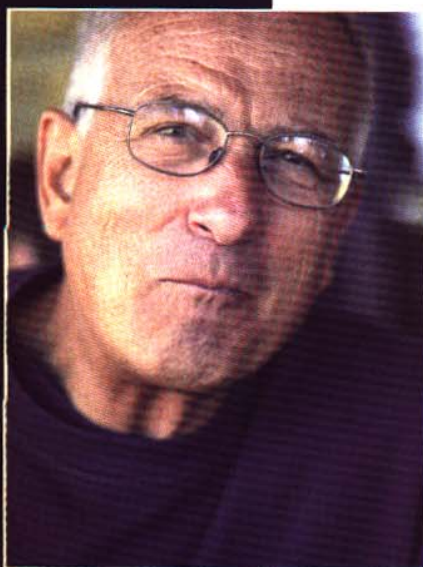

Prima oara mi-a scris un mail prin mai. Mă invita să particip la un concurs organizat de revista nemțească "Stern" în vederea achiziționării unor imagini inedite de fotografie de nud. Nu-l cunoscusem până atunci și m-a surprins gestul lui... Am avut grijă să-i mulțumesc și să schimb ceva vorbe cu el prin telefon. Spre surprinderea mea, am aflat că este inițiatorul unui concurs de motociclism cu tradiție în România. **Enduromania.**

Text și foto:
Răzvan Voiculescu
(razvanav@yahoo.com)

Muntele Mic se vede de la Brebu Nou

La scurt timp după, m-am și urcat pe cele două roți. Aveam să-l vizitez pe Sergio la Brebu Nou, un sat vecin cu Gărăna, loc unde se organizează un cunoscut festival de jazz. Ultimii 30 de km erau dificili. Trebuia să tai muntele pe un drum îngust, nemarcat, șerpuit și plin de pământ găurit. Să tot fi fost ceasul vreo opt când am ajuns. Dinainte de intrarea în sat se vedea un trafic persistent de motociclete. Se întindeau pe ambele ulițe și niciuna nu avea număr românesc. Dibuisem adresa lui Sergio. Ne vedeam față-n față pentru prima oară. Plin de umor, primitor, m-a invitat să-i vizitez pensiunea. Toată imensitatea aceea de curte, domeniu bine îngrijit, cu o perspectivă spre mulți kilometri ai orizontului, era plină de oameni. Echipamente înșirate peste tot, vociferări, rulote, motociclete, vânzoleală, mișcare, soare la asfințit. Surpriza mea a apărut și ea. Minusculul sat, cățărât în moțul dealului, format doar din câteva case,

era aglomerat ca Piața Romană.

Am înțeles de la Sergio că organizează concursul de 8 ori pe an, că își cazează majoritatea turiștilor la vecinii lui din sat, că satul a devenit un fel de loc principal de întâlnire al iubitorilor de călătorii montane pe două roți, că, în fiecare an, sute de europeni aduc noi și noi prieteni și rar se întâmplă să-și piardă turiștii. Nu există "casele cu margarete", nu există baruri, nu există restaurant în afară de cel din pensiune, nu există alte atracții... În schimb, există o excelentă organizare și o veritabilă ospitalitate a localnicilor. Ca să nu mai vorbesc de frumusețea împrejurimilor. Moto-turistii se simt excelent iar satul prosperă. Un loc necunoscut pentru noi devine un loc de referință pentru turiștii străini, iar inițiatorul acestui proiect este Sergio Morariu.

Reușește fără intervenții politice sau fonduri guvernamentale. Deci se poate... La revenirea

prietenului meu Gauthier în țară pentru tradiționala noastră tură, în acest an ne-am propus să-l vizităm pe Sergio. Vremea era așa cum o știm cu toții... tocmai bună să ne dăm demisia, să scoatem ultimii bani de pe card, să ne certăm cu partenerul de viață, în cazul în care nu ne înțelege și s-o ștergem unde vedem cu ochii. Numai blocuri și asfalt să nu mai vedem. După deja clasicul croissant și cafeaua aferentă de pe Eminescu, am plecat către Brebu Nou. Acolo, undeva lângă Reșița...

Odata ce am ajuns la Târgul Jiu, drumul ne-a devenit mai prietenos. Gropile au mai crescut, chiar s-au și lărgit, virajele îți rezervau ceva mai multe surprize și asfaltul era ceva mai rar. Așa erau și mașinile. Cum ne apropiam de Baia de Aramă, munții Vâlcan nu-și mai ascundeau frumusețea și stâncă devenea omniprezentă. Băile Herculane sunt ca un furnicar de vizitatori, turiști, curioși, gălăgioși, tineri călători, mașiniști, privitori...

Un amalgam de te miri ce au acești oameni în comun. Cu greu am reușit să trecem de ultimii km care precedau stațiunea însăși. Autoturismele "nepoliticos" parcate, vânzoleala tuturor în toate direcțiile pe mijlocul șoselei, copii care orăcăie după vată pe băț din poalele maică-sii, soții care băteau mingea la marginea drumului cu pălărioare albe pe cap și câte o saltea gonflabilă în mână sau o umbrelă de plajă. Ajunși în sfârșit la intersecția drumului de Lugoj, am cotit-o spre nord. În loc de asfalt, așa cum te aștepti pe un drum național, am găsit griblură, pietre și o armată de utilaje care se presupunea că repară drumul. "Nu-i problemă", ne-am spus. De aceea mergem pe motocicletele de teren...

Pe înserat am ajuns și la Brebu Nou unde Sergio ne aștepta ca orice gazdă autentică. O bere... două, reci, au fost bine întâmpinate și apoi au urmat povestirile despre drum. A doua zi, după o cafea neagră și câteva cuvinte

schimbate cu nemții care își încercau motoarele în curtea pensiunii, am plecat către Muntele Mic prin Bârlova. Acum câțiva ani, di ultimul sat către destinația noastră, drumul era unul alunecos, de fapt, un drum forestier și alunecos. Tocmai bun pentru gusturile noastre. Dar acesta era deja istorie. Un covor impecabil de asfalt, bine aștenut, ne-a întâmpinat de la Bârlova. Acum poți să ajungi și cu o Hayabusa până în vârful muntelui. În sfârșit, odată ajunși sus, ne-am uitat după cărări de pământ unde să ne eliberăm de frustrarea pe care ne-a produs-o eternul asfalt. Căii de sub șă s-au eliberat și pentru câteva zeci de minute am lăsat urme pe pământul Munților Tarcăului.

Foamea a făcut apelu imediat după prânz Pensiuni câte vrei... numai că majoritatea era în construcție sau renovare. Totuși una ne-a primit. Meniu nu aveau căci lista bucatelor era... scurtă. Ciorba de vacuță și ceafă de

► porc. Ambele cu cartofi. Cum loc de mofturi nu era, am servit ce s-a putut.

La 36 de grade Celsius și cu burțile rotunjite nu ne-a mai ars să plecăm prea voinicește. Tânărul Matei s-a urcat cu greu pe calul lui înalt

numit KTM LC4, iar cele 200 kg ale motocicletei mele mi-au dat ceva bătăi de cap. Pentru moment am crezut ca atâtea kilograme sunt pe o roată.

Drumul către Poiana Mărului nu este marcat. Am întrebat localnicii și am reușit în cele din urmă să-l descoperim. Asfaltul a dispărut brusc, la fel și semnele de circulație. Intri direct în pădure unde te întâlnești cu diverse intersecții. Noroc cu micul aparat GPS pe care-l foloseam pe post de busolă. Cai care trag bușteni, tăietori de lemn cu drijbe impresionante, pietriș cu colțuri ascuțite, arbori căzuți, izvoare pe care trebuie să te treci. Ce mai, tot tacâmul pentru a simți că am ieșit pentru puțină aventură. După Poiana Mărului, am ajuns la Măru, iar de acolo la Oțelul Roșu cu reminescentele lui din fostul regim și adaptate la europeanizarea României. Eram înapoi la o presupusă civilizație.

Regulile de circulație erau iar de ascultat, pneurile mașiniștilor mișunau pe lângă spițele noastre și capul nostru trebuie să treacă de la starea de bine la cea de rațiune socială. O noua tură tocmai lua sfârșit. Dar vara era abia la mijlocul ei... ●